

[Anne Grete Holmsgård]

Nu er der det yderligere ved kvalifikationer, at det jo ikke er noget, man har sådan gudgivet, det er noget, man udvikler, og man udvikler bl.a. sine kvalifikationer ved at få mulighed for at udøve dem, for at dygtiggøre sig, og det gør man gennem en arbejdsproces. Hvis man ikke får de muligheder, bliver man også diskvalificeret i forhold til andre mennesker, der får dem.

Jeg synes egentlig, det er så indlysende, at man skal have en lovgivning efter retningslinjer som dem, det radikale venstre lægger frem. Man kan diskutere detaljer i det, men retningslinjerne er da glimrende, og i virkeligheden er det på det niveau, hvor man spørger: står vi virkelig i 1983 og diskuterer, om vi skal have en lovgivning, der på et oven i købet utrolig begrænset område sikrer kvinder og mænd lige repræsentation? Det er jo i virkeligheden et lille område, vi taler om, og det er forfærdende at tænke på, at der har eksisteret en kvindebevægelse, som har arbejdet med det, at der sidder et ligestillingsudvalg, og at der foregår en offentlig diskussion om det fuldt rimelige i, det helt naturlige, det indlysende logiske i, at kvinder og mænd skal have ligestilling på alle områder i tilværelsen – og alligevel sækker vi håbløst bagud.

Der er sket ting, bevares, men der er trods alt ikke sket ret meget, når det kommer til stykket, for det er fuldstændig rigtigt, som fru Helle Degn sagde i sit ordførerindlæg, at en af årsagerne til, at der ikke sidder flere kvinder i kommissioner og nævn i dag, er ulighederne på arbejdsmarkedet, hvor kvinderne er fantastisk underrepræsenterede inden for de områder og inden for de stillingskategorier, hvor man har en mulighed for at blive udpeget til langt de fleste nævn eller kommissioner.

Det næste store problem, der kommer, efter at vi – forhåbentlig – får det her gennemført meget hurtigt efter de radikales retningslinjer, er selvfølgelig, hvad vi reelt gør over for de uligheder, der er på arbejdsmarkedet, som er de fundamentale og de helt afgørende. Dér vil jeg gerne påpege en lille ting, som jeg synes er uhyggelig. Arbejdsløshedsstatistikernes billede af, hvad der er sket i løbet af de sidste år, viser, at kvinderne er stærkt overrepræsenterede i den almindelige stigning i arbejdsløsheden. Kvinderne galoperer forud for mændene i arbejdsløsheds-

tallene, og det har ikke noget specielt at gøre med stillingskategorier.

Jeg ved ikke, om vi skal tage disse problemer op i forbindelse med en decideret folketingsdebat herinde, eller hvordan vi skal gøre det, men jeg finder egentlig, at det er akut, at vi får en diskussion om den ulige stilling på arbejdsmarkedet mellem kvinder og mænd, både på almindeligt niveau og inden for de ledende stillinger, hvilket bl.a. var det, fru Helle Degn var inde på i sit indlæg. Jeg er stadig væk uforstående over for, hvorfor de af de borgerlige ordførere, som i princippet har tilsluttet sig, at der selvfølgelig skal være ligestilling også inden for kommissioner og nævn, vender sig imod et lovforslag. Hvad er egentlig problemet med at prøve det? Giv det en chance, og kom med kritikken bagefter, hvis man ikke kan udmønte den mere end i de meget abstrakte termer, man er kommet med.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi er på en måde ganske enige med de radikale i, at det var ønskeligt, at vi havde en jævnere fordeling imellem kønnene i kommissioner og råd osv. På den anden side er vi som på så mange andre områder altid bange for at bruge magt for at skabe lighed, bange for at bruge magt for at skabe det, som visse kalder demokrati, for i det øjeblik vi gør det, modarbejder vi sådan set det, vi står for, nemlig selve demokratiet. Vil man have frihed og frihedens mulighed og dermed også valgets mulighed, må man ofte acceptere, at valgets mulighed, som vi giver andre, ikke giver det resultat, som vi kunne ønske, og hvis vi ikke vil acceptere det resultat, som friheden og valgets mulighed giver, sætter vi os ud over demokratiets grænser. Det er et samfundsmæssigt problem, og nogle kan selvfølgelig sige, at det lyder lidt filosofisk, men filosofien er jo netop demokratiets forudsætning.

Jeg kan give et konkret eksempel: der er mange, der synes, at dette folketing ikke er sammensat, som det skulle være, og så er der nogle, der finder ud af, at demokratiet er for vidtstrakt, og så skal de radikale og vi og nogle andre små udslettes, for vi skal have en spærregrense på 5–10 pct. Altså: man tør ikke acceptere friheden fuldt ud, og så må man sætte nogle grænser. Det er det pro-